

lingua, et fere iisdem moribus primævo vetustissimo nomine ILLYRICUM appellantur. Hoc nomen genusque Illyriorum jam extat juxta Petavii chronologiam tredecim fere sæculis ante æram vulgarem.

Primigenium Illyricum, uti omnium nationum exordia erant exigua, continebatur intra Titium ac Drilonem; inde aucto pedetentim populo, atque occupatis undique terris in orientem ac meridiem usque ad Acroceraunios montes, in occasum vero usque ad Venetos porrectum fuit. Postea Romani debellatis tandem per plures ætates Illyriis, ac Gento postremo eorum rege devicto, atque Illyrico in provinciæ formam redacto procedentes ulterius finitimos ad orientem et septentrionem populos, qui pariter Illyrii erant origine, armis subactos communi vocabulo Illyrios vocabant, supremis Illyrici magistratibus subiciebant, Illyricum tributum nominabant. Dein Trajanus imperator Thraciam et Daciam ultra Istrum usque ad Carpaticos montes Illyrico adjecit, atque sub Valeriano et Claudio imperatoribus fuit Illyricum usque ad euxinum productum. Sub Constantino M. constabat Illyricum ex septemdecim provinciis, et sæculo sexto sub Justiniano imperatore octodecim provinciæ Illyricum efficiebant. Romani enim per tot exacta sæcula videntes omnibus illis populis idem inesse genus, eosdem mores, eandem linguam, id-